

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที่ 28 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2561 หน้า 13-14 มูลค่าข่าว 513,765.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ให้เสียง
ภาษาไทยโดย...
“อ่อมแอม
นพวรรณ”
นักพากย์คนสวย
14

ให้เสียงภาษาไทยโดย...
“อ่อมแอม นพวรรณ”
นักพากย์คนสวย

Live Interview

เธอคือลูกไม้หล่นใต้ต้นของวงการนักพากย์ ที่มีผลงานการันตีมากกว่า 100 เรื่อง และยังเป็นเจ้าของรางวัล “นักพากย์ดีเด่น” จากเวทีโทรทัศน์ทองคำครั้งที่ 32 ประจำปี 2560 “อ่อมแอม-นพวรรณ เหมะบุตร” ลูกสาวของ “อ๊อด-ปัญญา เหมะบุตร” นักพากย์รุ่นใหญ่ที่มีชื่อเสียงแห่งวงการคนหนึ่ง

● อยู่ในวงการพากย์มาตั้งแต่ 7 ขวบ จุดเริ่มต้นเส้นทางนี้เป็นมาอย่างไรคะ

เริ่มมาจากตอนเด็กๆ เลยค่ะ ตอนนั้นแอมอายุ 7 ขวบ อยู่ช่วงประถมชั้นปีที่ 1-2 แอมจะชอบตามพ่อไปที่ทำงานทุกวันหยุดทุกปิดเทอม ซึ่งคุณพ่อแอมทำงานเป็นนักพากย์ เวลาไป เราก็เลยได้วิ่งเล่นอยู่ในห้องพากย์ ตามประสาเด็กคนหนึ่ง ไม่ได้มีสาระอะไรเลย แล้วบังเอิญว่าวันหนึ่ง ห้องพากย์ข้างๆ เขาก็เลยเรียกเราไปลองแคสต์เสียงดู ปรากฏว่าทำได้ หลังจากนั้นแอมได้ทดลองพากย์จริงๆ

เรื่องแรกที่แอมได้พากย์ก็คือเรื่อง “โจเซฟ คิง ออฟ ดรีม” (Joseph : King of Dreams) เป็นการ์ตูนอียิปต์ พากย์เป็นเด็กหญิงหนึ่ง ก็คือตัวประกอบมีซีนพูดไม่กี่คำ ตอนนั้นแอมได้พูดแค่คำว่า “บ๊ายบาย ลาก่อน” แล้วก็หัวเราะอิดินิดหน่อยค่ะ ตรงนี้ก็เลยเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้แอมได้พากย์เรื่องแรกๆ

● **หลังจากเรื่องแรก เรื่องอื่นๆ ตามมาได้ยังไง**

หลังจากพากย์เรื่องแรกได้ไม่นาน ก็จะมีทางบริษัทนั้นบริษัทนี้ติดต่อมาให้เราลองไปแคสต์ตั้งค่ะ ซึ่งน่าจะไม่ถึงปี ก็มีหนังใหญ่มาให้เราไปลองแคสต์ดู ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นเรื่อง "อีทีเพื่อนรัก" ที่น่ากลับมากำใหม่ ตอนนั้นมีคนไปแคสต์ตั้งหลายคน ซึ่งเขาก็จะส่งเสียงให้ทางเมืองนอกเลือก แล้วครั้งนั้นบังเอิญว่าเราจิ้มมาที่เสียงเรา สุดท้ายแม่ก็ได้มาพากย์บของดรูว์ แบร์มอร์ ตัวละครเกอร์ที น้องสาววัย 7 ขวบของเอลเลียต เรื่องนั้นถือว่าเป็นหนังเข้าโรงเรื่องแรกในชีวิตเลยละ

● **ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ก็ทำงานด้านนี้มาตลอดเลยใช่ไหมคะ**

ใช่ค่ะ ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พากย์มา เอาจริงๆ แม่ก็ได้ทำงานพากย์มาตลอดเลยนะค่ะ แม่จะทำงานไปด้วย เรียนไปด้วยมาตั้งแต่เด็ก จนมาช่วงมหาวิทยาลัยแม่ก็ได้เลือกเรียนคณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการแสดงและกำกับการแสดง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งที่เราเลือกเรียนคณะนี้เราก็คงไม่ได้คิดว่าจะไปเป็นนักพากย์ด้วยซ้ำ แต่พอมาช่วงก่อนที่จะเรียนจบมหาวิทยาลัย แม่ก็รู้ว่ามิมืออะไรมาจุด ให้เรามาอยู่ตรงเส้นทางนี้ไปแบบเต็มตัวได้ยังไง

● **เพราะคุณพ่อเป็นนักพากย์ด้วยหรือเปล่า เลยมีความฝันอยากจะทำอาชีพนี้**

มีวันหนึ่งแม่ได้พากย์ประจำกับทีมหนึ่ง คุณพ่อก็เลยถามขึ้นมาประโยคหนึ่งว่า "ยังไง จะเอาเส้นทางนี้จริงๆ ใช่ไหม ถ้าเลือกแล้วก็ตามนั้นนะ ก็ทำให้มันดี ทำให้มันได้แล้วกัน" ซึ่งเราก็ได้คำตอบให้กับตัวเองแล้วว่า "โอเค เอสิ เราจะทำจริงๆ" จนมาถึงตอนนี้เราก็คงไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าเรารักการพากย์ไปตั้งแต่ตอนไหน มารู้อีกที มันคือชีวิตของเรา เรารักอาชีพนี้ไปมากๆ แล้ว ตอนนั้นถ้าให้มันจริงๆ อ้อมแม่ก็คลุกคลีอยู่ในวงการพากย์มาได้ 19 ปี และมีผลงานพากย์น่าจะมากกว่า

● **พอได้เข้ามาทำงานด้านนี้แบบเต็มตัว คุณพ่อสอนและแนะนำเทคนิคอะไรบ้าง**

คุณพ่อแม่จะค่อนข้างเป็นคนที่มีระเบียบวินัยมาก (ลากเสียงยาว) ทุกอย่างจะต้องเป๊ะ คงจะเป็นจุดนี้ที่แม่ได้ซึมซับมา ส่วนเรื่องเทคนิคหรือเคล็ดลับเกี่ยวกับการพากย์ ถ้ามาที่คุณพ่อสอนใหม่ก็จะมีบ้างนะค่ะ แต่ว่าเราจะเป็นคนที่ค่อนข้างเกรงใจและเกร็งเวลาที่ที่คุณพ่อสอน ก็เลยเหมือนกันว่าเราจะพยายามหลบเสียงไม่ให้เขาสอน แต่คุณพ่อก็จะมีคอยแนะนำให้อ่างตอนที่เราจะไปพากย์แล้วคุณพ่อต้องไปรีบไปส่ง ตอนนั่งรถคุณพ่อก็จะพูดยาวตั้งแต่ห้องพากย์ยันบ้านเลยละ ประมาณว่าถ้าตัวละครเป็นแบบนี้ ลูกต้องพากย์ให้อารมณ์ประมาณนั้นนะ เขาก็จะแนะนำให้ค่ะ แม่ก็จะหยิบเทคนิคที่คุณพ่อสอนมาใช้ และแม่ก็จะใช้วิธีคุฟักลักจำด้วยค่ะ

● **ด้วยความที่มีคุณพ่อเป็นนักพากย์รุ่นเก่า คิดว่าตัวเองได้เปรียบในการทำงานไหม เพราะเหมือนเคยโดนครหาว่าเป็นเด็กเส้นอยู่เหมือนกัน**

"เด็กเส้น เข้ามาวงการพากย์ได้ก็เพราะพ่อ" เอาจริงๆ คุณพ่อแทบไม่ได้พูดอะไรเลยนะค่ะ ซึ่งแม่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าหลังไมค์เขาได้ไปพูดหรือไปฝากอะไรเราหรือเปล่า มีอยู่ช่วงหนึ่งเหมือนกันที่ทำให้เราคิดขึ้นมาว่า เราไม่อยากทำแล้วเหมือนกัน เพราะเราอยาก

ให้คนอื่นมองว่าไม่ได้พึ่งพ่อเลย เราเก่งด้วยตัวเอง แต่พอจะเลิกทำ คุณพ่อกับคุณแม่ก็จะให้กำลังใจ บอกให้เราสู้ ให้เราลองทำใหม่ หรือแม่แต่ญาติพี่น้อง เพื่อนๆ เพื่อนร่วมงาน คนรอบตัวก็จะคอยให้กำลังใจเรา จนมันทำให้เรารู้สึกไม่กดดันกับคำครหาของหลายๆ คน ซึ่งแอมมองว่ายิ่งแอมโดนครหาว่าเป็นเด็กเส้นมากเท่าไร แอมจะยิ่งฮึดว่าเราจะต้องลบคำสบประมาทเหล่านั้นออกไปให้ได้ ตอนนั้นแม่ก็ไม่ว่าลบล้างเหล่านั้นออกไปได้หมดหรือยังนะค่ะ แต่เราก็จะพยายามลบมันออกด้วยการสร้างผลงานของตัวเอง ทำออกมาให้ดีที่สุด และถูกตำหนิน้อยที่สุดค่ะ

● แต่เราก็พิสูจน์ความสามารถด้วยการคว้ารางวัลนักพากย์ดีเด่นจากเวทีโทรทัศน์ทองคำปีล่าสุดมา สิ่งนี้สามารถถนอมรักษาความสำเร็จได้แล้วหรือยัง

รางวัลนี้แม่มาได้มาจากการพากย์เป็นชินจังจอมแก่นค่ะ ถือได้ว่าเป็นรางวัลแรกจริงๆ ที่เราได้รับ ซึ่งตรงนี้แม่ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนมากๆ ที่ทำให้แม่ได้มายืนถึงจุดนี้ มันคือความภูมิใจที่สุดเลยนะค่ะ แม่อยากจะมอบรางวัลนี้ให้กับทุกคนในวงการเพื่อเป็นเหมือนดั่งกำลังใจให้เขาได้พัฒนาผลงานต่อไป แม่ไม่อยากจะให้ออกว่ารางวัลนี้เป็นของแม่คนเดียว เพราะว่าแม่มีวันนี้ได้ ก็เพราะทุกคนรอบตัวที่คอยช่วยเหลือ คอยสอนแม่มาตลอด

แถมว่ามันเป็นบันไดแห่งความสำเร็จขั้นหนึ่งที่ทำให้เรามีกำลังใจที่จะก้าวต่อไปเรื่อยๆ หลายคนอาจจะมองว่าเรายังอายุไม่เท่าไรแต่ทำไมประสบความสำเร็จเร็วกว่าคนอื่นฯ ถามว่ามันใช่ไหม มันก็อาจจะใช่แหละ แต่ว่าสุดท้ายแล้ว แม่คงไม่เอาสิ่งนี้มาเป็นตัวสิ้นสุดความคิดของตัวเองว่า ฉันจะหยุดอยู่แค่ตรงนี้นะเน้อนอค่ะ

● วางเป้าหมายเกี่ยวกับงานพากย์ไว้ยังไงอีกบ้าง

แม่เคยมีความฝันว่าวันหนึ่งแม่เปิดทีวีขึ้นมา ช่องนี้ก็มีเสียงเรา ช่องนี้ก็มีเสียงเรา แล้วมันดันมีวันนี้ เราก็เลยคิดว่า เรามาไกลถึงขั้นนี้แล้วหรือ เราถอยหลังกลับไม่ได้แล้วใช่ไหม ดังนั้นแม่จะทำจนกว่าแม่จะทำไมไหวค่ะ เรียกว่าอุทิศให้กับอาชีพนี้ทั้งชีวิตเลยดีกว่า เพราะมันคือชีวิตเราไปแล้ว เราคงไม่มีความสุขแล้วที่เราจะไปทำอย่างอื่น ทุกวันนี้เรามีความสุขในการทำงาน ไม่มีวันไหนที่แม่ไม่อยากจะไปทำงาน แม่อยากทำงานทุกวันเลยละ (ยิ้ม)

● ในฐานะที่เป็นนักพากย์มาตั้งแต่เด็ก อยากให้แนะนำสำหรับน้องๆ หรือใครที่อยากจะจะเป็นนักพากย์น้อยๆ

จริงๆ แล้ววงการนักพากย์ไม่ได้ปิดรับหรือว่าเข้าถึงยากนะค่ะ แม่ว่าแค่มีความตั้งใจและมีความกล้า อาจจะเริ่มจากฝึกฝนโดยการอ่านและดูหนังเรื่อยๆ ซึ่งแม่ก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน ถ้ามันใจแล้วจริงๆ ให้ลองอัดเสียงตัวเองทำเดโมส่งให้ตามค่าย หรือตามทีมพากย์ให้เขาพิจารณาเสียงของเราดู หรือไม่ถนัดๆ เลยก็คือลองอัดโพลเสียงตัวเองลงเฟซบุ๊ก ยูทิวบ์ หรือลงกลุ่มที่เป็นสื่อเกี่ยวกับการพากย์ไทย ซึ่งแม่ว่ามันก็เป็นช่องทางที่ทำให้เราได้ก้าวสู่วงการนี้ได้เหมือนกัน

สุดท้ายต้องมีความอดทน เพราะกว่าที่แม่และทุกคนในวงการพากย์จะมาถึงตรงนี้ได้ ไม่ง่ายเลย มันต้องผ่านความยากลำบากมาก่อน ไม่มีใครที่จะเก่งเลยหรือทำได้เลยหรอก บางคนแอมเห็นชามานั่งดูเป็นปี สองปีกว่าเขาจะได้พากย์ 1 คำ เราต้องอดทนอย่าไปท้อ อย่าไปคิดว่าตัวเองทำไม่ได้ ถ้ายังไม่ได้ลงมือทำ .

เรื่อง : วรัญญา งามขำ

ภาพ : วชิร สายจำปา

และเพลง “อ้อมแม่ :: ผู้ให้เสียงภาษาไทย voice-over character”